

Het dynamisme van het leven wordt statisch wanneer we het gaan inkapselen in een foto, een film, een opname. Muziek bijvoorbeeld is een zeer dynamisch gegeven. De muziek op zich, één en hetzelfde deuntje, kan al naargelang de sfeer die er heerst heel anders gaan klinken. De sfeer beïnvloedt het lied, de muzikant, de toehoorder. Het gaat om gevoelens,

emoties. Weeral, zul je denken! Natuurlijk, wat anders! Wat meer hebben we, gevoelens, emoties. In ieder geval, muziek kan de gevoelens van het moment het best omkaderen, of zelfs ombuigen in een andere emotie. Van droevig naar vrolijk, melancholie, de goede oude tijd, sciencefiction, progressief of zelfs humor kan in een deuntje verpakt worden. Mensen herkennen dat. Waarom? Dat doet even niet ter zake. Wat ik me wel afvraag is of het dynamische van een song, een landschap, zelfs een volledig fictieve film, een droom, niet verloren gaat doordat we dat statisch gaan maken, catalogeren, documenteren. Soms heb ik de indruk dat we enkel nog bezig zijn met een testament te maken van onze planeet, ons mens zijn. Kijk nu naar You Tube. De meest stompzinnige filmpjes worden daar miljoenen malen bekeken, en waarom? Het zal wel zeer representatief zijn voor wat de meeste mensen beschouwen als zijnde 'menselijk'. Herkenbaar voor iedereen, maar toch geniaal gevonden, bevonden, verpakt, zeg maar, in een avi bestandje en dan voor de leeuwen gegooid. Als we zelfs zo ver zijn dat we zelfs die meest stompzinnige kenmerken gaan verpakken, dan vraag ik me af of we de grens van het catalogeren, het nalaten aan onze erfgenamen, niet overschreden hebben. Wat moeten marsmannetjes in Gods naam met een dom blondje die voor een camera de betekenis van onbenullige woorden staat uit te leggen?

Hebben we al niet te veel ingepakt, verpakt? Zijn we nu in een soort laatste stadium waarin nu ook nog snel de laatste rommel moet ingepakt worden, klaar voor de grote verhuis, van de reële wereld naar de virtuele wereld? Binnenkort zijn we zo wie zo de deur uit als we zo blijven voortdoen! Toch ben ik soms wel blij dat er ook al eens dingen bij zijn die verrassend genoeg zijn om mij toch terug wat hoop te geven. Het is niet omdat ik soms het gevoel heb dat ik het allemaal al wel eens gehoord of gezien heb dat het daarom ook afgezaagd zou zijn, of waardeloos. Verre van! Er zullen altijd wel dingen zijn die op een gegeven moment, mits de juiste omgeving en sfeer, fris en nieuw klinken. Soms komt in iets oud, iets naar voren wat ik voordien nog nooit gehoord of opgemerkt had. Dat kan zelfs heel confronterend zijn. Want wat ik dacht te weten of te kennen, komt na die ene zin, of dat kleine detail, plots helemaal op de helling te staan en dan moet ik plots mijn hele visie gaan herzien. Dan blijkt soms zelfs dat ik mezelf al die jaren voor de gek heb gehouden. In dat opzicht kan iets statisch dus wel degelijk iets dynamisch worden. Het is wel niet dynamisch dynamisch, zeg maar levende lijve, maar toch kan dode materie juist doordat het statisch is een hele hoop details onthullen die je normaal nooit zou opgemerkt mocht het dynamisch zijn gebleven. Door die details

kan je iets opwekken wat veel weg heeft van echte emotie. Dit zal wel de kracht van kunst zijn natuurlijk. Maar die absolute dwangmatige opslagmentaliteit van de moderne mens, dat is toch een beetje ziekjes, vind ik. Ik heb het er vroeger al eens over gehad denk ik, in hoeverre die omschakeling van het dynamische, zeg maar het echte leven, en de daarbij horende emoties, naar een statische emotieloze wereld, goed of slecht zou kunnen zijn. Zouden we echt gelukkiger kunnen zijn in een virtuele wereld? Ik denk het niet! Ik vrees dat na een tijdje ons brein, die ons uiteraard voorziet van de nodige emoties, er gewoon de brui aan zal geven en ons enkel nog zal opzadelen met het puur registreren, zonder enige ruimte voor emoties. Ons brein zal gewoon raken aan het steriele, sfeerloze, gevoelloze van die virtuele wereld en ons zelfs geen prikkels meer doorgeven na een tijd. We zullen volledig emotieloos worden en zelfs als we al uit die statische virtuele wereld konden breken zouden we nooit meer in staat zijn te genieten noch van iets statisch, zeg maar kunst, noch van iets dynamisch, zeg maar het echte leven! Dat omdat we de echte wereld nodig hebben om emoties op te doen. Wanneer die echter wegvalt voor lange tijd, en we enkel in een statische, virtuele wereld terecht komen, dan zal ook de emotie verdwijnen. Wanneer er generaties zouden overgaan zullen sommige emotie's voor altijd verloren gaan en zullen anderen ook niet zomaar terugkomen. Logisch toch!

Een teken aan de wand is dat alles vandaag steeds meer moet shockeren om nog aan de emotionele bovengrens te raken. De virtuele wereld kan onze emotie's niet aan de praat houden. Waar ligt de grens? Zou een nieuwe grote oorlog ons kunnen redden, een beetje wat de Amerikanen nu aan het doen zijn? Wellicht was hun virtuele realiteit zo ver gevorderd dat ze verplicht waren de nodige nieuwe emoties op te doen in Irak? Moeilijk te zeggen! Soms denk ik dat het bijna niet uit te sluiten zal zijn naarmate deze trend zich blijft verder zetten, al hoop ik dat het nooit zo ver zal komen. Toch vrees ik dat op een gegeven moment de virtuele emoties zodanig de echte zullen hebben overstegen, dat er zal moeten over nagedacht worden. Het is een beetje zoals met de aroma's vandaag al. Kinderen die echte aardbeien krijgen voorgeschoteld, herkennen die smaak niet meer omdat de namaak aroma's die aardbeismaak moeten voorstellen zo sterk zijn aangepast aan een geïdealiseerde smaak dat ze de echte smaak van aardbeien hebben verdrongen. Wat we nu dus aardbeismaak noemen is eigenlijk een virtuele aardbeismaak.

Met emoties werkt dat net zo. We hebben gecultiveerde emoties nu, die wellicht niets meer te maken hebben met de oorspronkelijke emoties. Laat ik maar ineens de emotie seks gebruiken. Als de situatie nog verergerd, gaat men binnenkort de emotie seks verwarren met de emotie die men heeft bij het drinken van een frisdrank. Ik zou bij God niet weten wat een oermens moet gevoeld hebben bij het hebben van seks. Maar dat het heel rudimentair was en veel uitgesprokener, op het bestiale af hoeft volgens mij geen uitleg. Dat de vrouw daar niet altijd mee gediend was ook niet! Maar hoe weet je dat, en vooral, hoe meet je dat? Wij vinden dat Moslimvrouwen doodongelukkig zouden moeten zijn, volgens onze normen. Maar als we Jan Leyers mogen geloven, dan blijkt dat juist niet het geval te zijn. Je kunt je zelfs de vraag stellen of de vrouwen hier in het westen dan wel zo gelukkig zijn? Hoe meet je dat? Via smaakmakers als qualitytime, part time job, bubbelbad, het soort pampers die de baby draagt? Het zal wel helpen, maar of het authentiek is daar heb ik toch mijn vragen over. Het is niet omdat het lekker is dat het daarom ook natuurlijk is. Zo stel ik me dan ook de vraag in hoeverre al die ideaalbeelden wel ideaal zijn. Er is niets mis mee, maar aan de andere kant...

Nog een kleine bedenking. Waarom zijn bijna alle grote striphelden in Vlaanderen vrijgezellen, of zelfs eenzaten. Lucky Luke, Lambiek, de Rode Ridder, Kuifje, het zijn allemaal eenlingen en zonderlingen. Niet echt eenzaam, maar wel verstokte vrijgezellen. In het buitenland hebben de meeste stripfiguren op zijn minst een vriendin. Ik heb me afgevraagd hoe dat zou komen. Blijkbaar heeft de Belg een grote affectie voor vrijgezellen. Ik vind daar op zich niets mis mee natuurlijk al vraag ik me af of dat niet op een sociaal probleem duidt. Te meer omdat kinderen daar een voorbeeld aan nemen. Het zou beter zijn mochten ouders hun kinderen hun seksleven eens voorschotelen in plaats van stripverhalen. Niet voor de seks op zich natuurlijk. Louter educatief, om ze te leren omgaan met emoties en relaties. Dat is evident. Ouders zouden wat duiding kunnen geven zoals:

‘Dat is Jos en dat is Maria. Zij zijn getrouwd, maar Jos doet het nu met Veerle, de vrouw van Koot die nu even onder de douche staat met Effie een onechte dochter van uw vader die op zijn beurt de buurvrouw staat te beffen’

Het klinkt wel heel sarcastisch. Toch is Absurdistan niet ver weg. Relaties zijn flinterdun, alles kan en alles mag. Dan nog niet gesproken over het gender gedoe. Voor mij geen probleem!

Het heeft geen zin hier commentaar op te geven. Iedereen doet wat 'hen' wil. Niet echt iets voor mij, maar kan een kind daar iets van opsteken! Al van bij de geboorte word een gender keuze ingepeperd bij ouders en kind. Het is wat wennen voor een oudere man zoals ik. Het moderne Babylon is niet echt mijn thuis. Wedden dat rauwe emoties hen terug de realiteit zullen doen inzien. Maar ja, dat is als therapie wellicht wat te ver gezocht. De kinderen zullen eerst nog wat verder de virtuele woestijn in moeten. Daar is ook voldoende te rapen veronderstel ik. Maar dan ben ik wel weer terug bij af. Het doorbreken van onze statisch wordende maatschappij en de daarbij horende ziekelijke drang om alles wat dynamisch is absoluut te willen vastleggen in iets statisch. Zelfs ik doe daar nu aan mee, door dit op te schrijven. Maar daar is een hele goede reden voor! Wie zou naar mij willen luisteren als ik dit in een dynamisch gesprek zou willen uitleggen? Niemand! Ik weet zelfs niet of ik het zou kunnen! Het bewijst in ieder geval dat niet alles wat statisch is per definitie slecht is. Verre van!

Ik voel me in ieder geval een heel stuk lichter. Bedankt!

